

**‘Wanneer zagen wij U als vreemdeling en hebben U opgenomen, of naakt en hebben U gekleed?’
Mattheüs 25,38**

Een bank.
Het roept vertrouwde beelden op.
In een stadspark, op een gezellig plein
of met uitzicht wijd.
Lekker zonnetje of verkwikkende schaduw.
De bank als vrijplaats in de publieke ruimte,
oase in de stad.

Eventjes gaan zitten, wegdromen,
het leven aan je laten voorbijtrekken.
Een dutje doen, een praatje slaan, een broodje
eten, een innige omhelzing van je geliefde.
Even, en dan weer verder...

Bank bezet.
Publieke ruimte ingepalmd.
Plaats ingenomen door...
... ja, door wie eigenlijk?

Hoe zullen we hem noemen?
Hem?... of haar?

Een nagenoeg gezichtsloze gestalte.
Anoniem. Marginaal.
Kijkt jou niet aan en hoef je niet aan te kijken,
laat staan groeten.
Je kan er zo aan voorbijlopen.
Niets gebeurd.

Een donkere gedaante. Duistere verschijning.
Onbekend maakt onbemind.
Toch maar even de politie bellen?
Voor alle veiligheid.

Hoe zullen we hem of haar noemen?

Getekend door het leven, ten voeten uit.
Gekwetst en kwetsbaar.
Uitgeput. Uitgeleefd.
Een menselijke vod op de afvalberg van de
geschiedenis.
Verdreven, zonder eigen plek.

Wie ben je, bankslaper?
Dwarsligger.
Mijn-rust-verstoorder.

Vorbijlopen in een wijde boog of gaan zitten?
Er is nog een plaatsje over, bij nader inzien.

“Gaat het? Heb je iets nodig? Kan ik iets voor je
doen?”

Zo zou het kunnen beginnen.

“Waar kom je vandaan? Mag ik weten wie je
bent? Wat heb je te vertellen?”

Zo zou het verder kunnen gaan.

De naamloze krijgt een naam,
de gezichtsloze een gezicht.

Het gezicht van Jezus,
die genoemd wordt: redder en verlosser?

Mogelijk.
Het zou kloppen met de voeten.

**‘On a tous un banc,
un arbre ou une rue,
où l'on a bercé nos rêves.’
Séverine, Eurovisiesongfestival 1971**

Tekst Jan De Vriese

**bij de ontvangst van de Homeless Jesus
aan de H. Magdalenakerk, Brugge
9 december 2017.**

